

ez a december már nem mozarti
zenét fúj szakad szét homály felhő
a vörös visszatódul a szikrázó kékbe
s ezüstös porként szétdőrsölhető
most itt a fényességet osztják tapsikolj
istenem fektess ki a csóré hora
csodák csálnak salétromos mélyre
lepjen el a bolyhos babapólya
hagyd míg a fagy a hajlatokban
szétárad mint kenőzsír
feküdj ki velem a kápráztatóra
s arcunkat izzítsa lilás pír

.....
jer ide mellém nem érünk rá többé
szívd tele tüdőd tárd szét két karod
s fény nem járta térben felébredvén
legyünk üveg mögött opálos rovarok

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Dimény Árpád

Látó Szépirodalmi Folyóirat